19/10/2024

Οι… τελείως απρόκοφτοι! – Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ Γνώμες

«Εκείνοι που αλλάζουν εύκολα Μοναστήρι είναι τελείως απρόκοφτοι. Διότι τίποτε δεν συντελεί τόσο στην ακαρπία, όσο η έλλειψη υπομονής» (Άγ. Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. δ΄, 90)

Μη νομίσεις ότι αυτό που λέει ο άγιος ισχύει μόνο για τους καλογέρους. Στη θέση «Μοναστήρι» βάλε ενορία, πνευματικό, τόπο ίσως, εργασία, ακόμη και... σύζυγο. Υπάρχουν άνθρωποι που κάθονται κάπου για ένα διάστημα, κι έπειτα... βαριούνται. Οι δυσκολίες που υπάρχουν σε κάθε τι στον κόσμο τούτο – δεν υπάρχει τίποτε εύκολο σ' αυτήν τη ζωή: οι θλίψεις είναι το βασικό γνώρισμά της – οι διάφοροι πειρασμοί που παρουσιάζονται, τα αγκάθια στην όποια σχέση πάει να αναπτυχθεί, η ρουτίνα της καθημερινότητας, τους κάνουν να θέλουν να αλλάζουν. Να μη μένουν κάπου σταθερά. Έστω κι αν αυτό το κάπου είναι ιδιαίτερα σοβαρό. Τυχαία άραγε ο απόστολος επισημαίνει ότι «έκαστος εφ' ω ετάχθη, εκεί μενέτω»; Τάχθηκες κάπου; Εκεί μείνε. Γιατί; Διότι αν με ευκολία επιθυμείς την όποια εξωτερική αλλαγή στη ζωή σου, τότε είσαι «τελείως απρόκοφτος». Όχι απλώς απρόκοφτος, αλλά «τελείως».

- Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Πώς το εξηγεί ο άγιος; Τι βλέπει πίσω από αυτήν την ετοιμότητα μετάθεσης; Την έλλειψη υπομονής. Και η υπομονή γι' αυτόν και για όλους τους αγίους μας δεν είναι μία απλή αρετή, αλλά το θεμέλιο των αρετών – αποκαλύπτει την ταπείνωση του ανθρώπου. Ο ίδιος ο Κύριος το τόνισε: «Εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών». Και ο απόστολος σημειώνει ότι η υπομονή διατρέχει όλη την πνευματική ζωή: «Δι' υπομονής τρέχομεν τον προκείμενον ημίν αγώνα». Λοιπόν «η υπομονή είναι το υλικό με το οποίο κτίζεται το πνευματικό οικοδόμημα του ανθρώπου» (όσιος Πέτρος Δαμασκηνός).

Οπότε χωρίς υπομονή μην περιμένεις καρπούς πνευματικούς. Οι πνευματικοί καρποί έρχονται εκεί που επιμένει και υπομένει κανείς. Που σημαίνει ότι δεν πρέπει να βιάζεσαι. Όποιος βιάστηκε για να αποκτήσει κάτι καλό, εκείνος εξαπατήθηκε και απέτυχε. Το ίδιο δεν συμβαίνει άλλωστε και με τα πράγματα του κόσμου τούτου; Εκεί που δεν φαίνεται καμία προοπτική σε μία εργασία για παράδειγμα, εκεί που πας να απελπιστείς από τη σχέση σου με το έφηβο αντιδραστικό παιδί σου, αλλά υπομένεις και επιμένεις, εκεί δειλά δειλά αρχίζει να έρχεται η επιτυχία και η αποκατάσταση. Θυμήσου και τον Γέροντα που θέλησε να διδάξει τον νεαρό υποτακτικό του την αξία ακριβώς της υπομονής! Τον έβαζε καθημερινά να κάνει δρόμο πολύ, για να ποτίζει ένα σπόρο σε έρημη γη. Και μετά από αρκετό πράγματι διάστημα, ήλθε και η καρποφορία. Και το διατράνωνε: «ελάτε να δείτε τον καρπό της υπομονής»!

Λοιπόν η υπομονή παρότι συνυπάρχει με την οδύνη, εμπερικλείει την ελπίδα. Σε κάνει να προσβλέπεις στη χαρά της καρποφορίας!

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com – pemptousia.gr